

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΣΑΣ

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

(Περιοιδική παραμύθι)

Τὸν παλιὸ καὶρὸ τοῦσε στὴν Περιοιδική Σάχης παντοδύναμος ὁ Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ Χάν, ποὺ ἦταν φημισμένος γιὰ τὴν ἀλαζονεία του καὶ τὴν ἀληγοσύνη του.

Μιά μέρα ὁ Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ Χάν κάλεσε δλοὺς τοὺς αὐλικούς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Θά σᾶς πῶ μιὰ ἐρώτησι. Ὁ ποῖος ἀπὸ σᾶς μοῦ δώσει τὴ σωστὴ ἀπάντησι θὰ λάβῃ ὡς δῶρο ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια ἓνα φέρεμα χρυσοῦντο καὶ ζεντιμμένο μὲ μαργαριτάρια. Λοιπὸν, σὲ ὅτῳ ἡμέρες θὰ σᾶς περμένο πάλι ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆτε ποῖος εἶνε ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος στὸν κόσμῳ. Τίς ἀπαντήσεις σᾶς θὰ τις γράψω ἐγὼ καὶ αἰετὰ σοφοὶ τοῦ παλατιοῦ μου!

Ὅλοι οἱ αὐτικοὶ χαμογέλασαν ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Κατὰ τὴ γνώμη του, ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἦταν ὁ Σάχης τους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγῳ δὲν καθίσταν νὰ στάσουν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βοῦν τὴν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι ποῦ τοὺς εἶχε βάλῃ ὁ Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ. Ὑστερὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἐσημάναν οἱ αὐλιγγες, χτυπήσαν τὰ ταμπούρα καὶ οἱ αὐτικοὶ παρουσιάστηκαν μπρὸς τοῦ Σάχης, ὁ ὁποῖος ἔκανε νόημα στὸ πρῶτο ἀπ' αὐτοὺς νὰ μιλήσῃ:

Ὁ αὐλικὸς προσκύνῃς τὸ βασιλιά καὶ τοὺς εἶπε:

—Μεγάλῃ Σάχῃ, Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ, ἐκπέμψατε πολὺ ἀπὸς τίς ὁκτὼ μέρες τὴν ἐρώτησι ποῦ μᾶς ἐβάλετε. Καὶ βρήκα πὺς δὲν ὑπάρχει σ' ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν μεγαλειότητά σου.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ὅσοι ἦσαν μέσ' στὴ σάλλα ἀρχίσαν ὅλοι μαζὺ νὰ φωνάζουν: —Μουκέλεψε τὴν ἀπάντησί μου! —Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἤθελα νὰ πῶ! —Μπράβο, καλὰ τὰ λές! —Βασιλιά μου, τὴν ἴδια ἀπάντησι θέλω νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ!

Ὁ Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ λαοῦ του.

—Καὶ τώρα, ἔκανε ὁ βασιλιάς ξύνοντας τὸ κεφάλι του. Τώρα τί νὰ γίνῃ; Σὲ ποῖον νὰ πρωτοδύσω τὸ βαρεῖο!

Ἀξάφην, ἀνοίγοντας δρόμῳ μέσ' στὸ πλῆθος ἓνας μικρὸς παραμύγειρος, ἀπὸ τὴ βασιλικὴ κουζίνα, προχώρησε ὡς τὸν βασιλικὸ θρόνον. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς φρουροὺς θέλησε νὰ τὸν διώξῃ, μὰ ὁ μικρὸς ἀρχισε νὰ χτυπιέται καὶ νὰ φωνάζῃ τόσο ποῦ ὁ τρομερὸς Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ πρόσταξε νὰ τὸν ἀνέβῃ μπροστάτου.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ; τὸν λέει. Γιατί δὲν βρισκόσαι στὴν κουζίνα σου;

—Βασιλιά μου, ἔκανε μὲ, θάρρος ὁ μικρὸς παραμύγειρος. Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶνε, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδέα μου, ὁ ἰσχυρότε-

ρος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

—Μπᾶ, μήπως τυχὸν καὶ δὲν εἶμαι ἐγὼ;

—Ὅχι, δὲνελοῖαι σὺ βασιλιά μου, γιατί ξεροὺ κάποιον νὰ σὲ διατάξῃ.

Ὅλοι οἱ αὐτικοὶ ἐνωσαν τὰ πόδια τους νὰ τρέμουν. Ὁ φοβερὸς Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ ἐξάρωσε τὰ φρύδια του καὶ ἐστρεψε τὰ μακρὰ μoustάκια του.

Ἀλλοῖμονο στὸν καὶρῳ τὸν παραμύγειρο!

—Ποῖος εἶνε αὐτός; Λέγε! πρόσταξε τὸν τοῖμῳ πιτσιρίκῳ.

—Βασιλιά μου εἶνε ἡ μικρὴ κόρη σου, ἡ βασιλοπούλα Σαμαχεδίν.

—Ἡ κόρη μου!

—Ναί, μεγάλῃ Βασιλιά! Τὴν εἶδα καὶ τὴν ἀκούσι ποῦ σοῦ ζήτησε τὴν κορῶνα σου γιὰ νὰ τὴν βάλῃ στὸ κεφάλι της καὶ νὰ παίξῃ κι' ἐν τῇ τῇ ἐδῶς χαμογελώντας.

Ὁ φοβερὸς Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ ὤχισε νὰ ξύνῃ τὰ γένια του. Οἱ ἐφτά σοφοὶ ἔκαναν τὸ ἴδιο.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, σὲν δίκιο νάχῃ ὁ μικρὸς! μουρμούρισε ὁ Χαρδάβ—Οὐδὲλὰλ.

—Δίκιο ἔχει, εἶπαν καὶ οἱ ἐφτά σοφοί!

—Ἐχει δίκιο, φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ κι' ὅλο τὸ πλῆθος.

Κι' ὁ μικρὸς παραμύγειρος ἀ-

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Σ' αὐτὸ τὸ τροχόσπιτο κατοικοῦν ἡ μικρούλα Νέλλη μὲ τὸν παπποῦ της καὶ τὴν γιανιά της. Ὁ παπποῦ δμως τῆς Νέλλης βόηκε γὰ νὰ κἀν μιὰ μικρὴ βόλτα καὶ γάηκε. Μήπως τὸν βλέπετε ποῖς γὰ νὰ τὸν δείξετε καὶ τῆς Νέλλης καὶ νὰ πάψῃ νὰ τὸν γυρεύῃ καὶ νὰ κλαίῃ!

Ἐγνωρίστηκε νικητὴς!

Μὰ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει ἐδῶ. Τὸ πῶς ἀξιοθαύμαστο εἶνε πὺς ὁ παραμύγειρος πῆρε τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἰδίας τῆς πριγκίπισσας Σαμαχεδίν τοῦ χρυσοῦντο φέρεμα ποὺ εἶχε τάξῃ ὁ φιλάργυρος Χ α ρ δ ἄ β — Ο ὐ λ — λ ἄ χ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΟΡΑΛΛΙ

Ὅλοι σας γνωρίζετε τὸ κοράλλι, τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ τριανταφυλλιά τῆς θάλασσας, τὴν κοκκινωπὴ ὀπλάδι πέτρα ποὺ στολίζει βραχιολάκια καὶ σκουληκάρια καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα. Ξέρετε ὅμως ἀπὸ ποῦ προέρχεται;

Τὸ κοράλλι δὲν εἶνε οὔτε ὄρυκτο, οὔτε πᾶστα, οὔτε κοκκάλο. Εἶνε βγαλμένο ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπὸ ἓνα ὑποβρύχιον δεινράκι, ἓνα «ζωόφυτον» ὅπως τὸ λένε στὴν ἐπιστημονικὴ γλώσσα, ποῦ σὲ μερικὰ σημεῖα τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ Ἰνδικοῦ Ὑκεανοῦ σχηματίζει ὁλόκληρη δάση τοῦ βυθοῦ.

Τὰ μαγικά αὐτὰ δεινράκια βρῖσκονται καὶ στὴ Μεσόγειο καὶ ἰδίως στὴς ἀκτὲς τῆς Ἀλγερίας. Τὰ πῶς ὁμορφα ὅμως κοράλλια, αὐτὰ ποῦ ἔχουν χρῶμα τριανταφυλλί, τὰ βγάδουν ἀπὸ τὸν κόλπο

τῆς Νεαπόλεως στὴν Ἱταλία.

Ἐκτὸς ἀπὸ κόκκινα καὶ τριανταφυλλιά κοράλλια ἀπάρχουν καὶ μαύρα καὶ λευκά. Τὸ πῶς περὶ τῆς τοῦ ὅμως, τὸ πῶς ὅραίο καὶ τὸ πῶς ἀκριβὸ εἶνε τὸ τριανταφυλλί κοράλλι.

Τὸ κοράλλι φημίζεται πὺς φέρει εὐτυχία, ἡ πὺς διώχνει τὴν δυστυχία, ποῦ εἶνε ἐπάνω κατὼ τὸ ἴδιο. Σ' αὐτὰ ὅμως δὲν πρέπει κανεὶς νὰ δῇν πίστι. Γιὰ νὰ πολέμησῃ κανεὶς τὴν δυστυχία πρέπει νὰ βασίζεται στὴ Θεία Πρόνοια καὶ στὴς προσωπικὲς του δυνάμεις καὶ ὅχι νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ φέρῃ γοῖρι μιὰ ἀνέσθητη πετρούλα.

Ὑποσέχοντε τὸ κοράλλι εἶνε ὅραίο νὰ τὸ φορῇ κανεὶς, ἔστω καὶ γιὰ στολίδι μοναχά. Στὴν Ἱταλία τὸ ἐμπόριο τοῦ κοραλλιοῦ ἀκμάζει καὶ ἡ Βασιλεύσα τῆς Ἱταλίας ἔχει ἓνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα περιδέραια τοῦ κόσμου καμωμένο ἀπὸ πολλὰς σεργὲς κοραλλίων καὶ δεμένο μὲ ἀφθαστὴ τέχνη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΒΗΚΕ Τ' ΟΝΟΜΑ ΣΤΟΚΚΟΛΜΗ.

Ὅπως θὰ ξέρετε ἀπὸ τὴ γεωγραφία σας, ἡ Στοκχόλμη εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι χροιάσται τ' ὄνομά της σ' ἓνα ἄλλο ραβδί.

Ἡ παράδοσις αὐτὴ λέει πὺς τὸ 1.100 ὁ βασιλιάς Μπλγκερ, θέλοντας νὰ δοῦσῃ τ' ὄνομα τοῦ ἀποφάσισε νὰ κτίσῃ μιὰ πρωτεύουσα ἀντάξια τῆς ὀραίας χώρας ποὺ κυβερνοῦσε. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τὴν κτίσῃ τὴν πρωτεύουσα αὐτὴ, ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν στὴν τύχη.

Ἐνα ἀπόγευμα λοιπὸν ποῦ ἔκανε τὸν περὶποτὸν τοῖς ὄχθεσις τῆς λίμνης Μαϊλαρ, ἐπέταξε στὰ νερά τῆς λίμνης ἓνα ραβδί καὶ εἶπε πὺς θὰ ἔκτιζε τὴν καινούργια πρωτεύουσα ἐκεῖ ποῦ θάσταματοῦσε τὸ ραβδί.

Τὸ νερὸ ἔσυρε τὸ ἑλαφρὸ ξυλάκι ἀρκετὰ μακριά, στὸ τέλος δμως τὸ ραβδί σταμάτησε στοὺς βράχους ποῦ τριγύριζαν ἓνα μικρὸ νησί.

Ὁ βασιλιάς, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του, ἔκτισε στὸ μέρος ποῦ εἶχε σταματήσει τὸ ραβδί, μιὰ καινούργια πόλι καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Σ τ ο κ χ ὀ λ μ η ποῦ σημαίνει «Πόλις τοῦ Ραβδιοῦ».

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Τόμν, τί ἔχει ὁ μικρὸς ἀδελφός σου καὶ κλαίει ἐτοῦ;

—Κλαίει, μαμά, γιατί δὲν τοῦ δίνω ἀπ' τὸ γλυκὸ μου, νὰ γράῃ κι' αὐτός.

—Καλὰ, καὶ τὸ δικὸ του κομμάτι, τί ἔνι; φράχθηκε.

—Ναί, μαμά! Καὶ πάλι ὁμοῦς

ΜΙΑ ΠΡΩΓΟΥΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Τὸ πρῶτο χαρτζηλίκι τοῦ κ. Δ. Καμπούρογλου, Συντάκτης τοῦ «Ποσειδῶνος». Ἡ περὶ περὶ τοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Ἡ ὑποτιμημένες σφάντζικες. Τὶ ἀφηγείται δὲ κ. Κωστής Παλαμάς. Ἰκανὸς ἐσωτερικὸς συντάκτης καὶ καλὸς ρεπόρτερ. Τὸ σχολικὸν βραβεῖον τοῦ κ. Παπανδρέου. Ὁ κ. Μυλωνᾶς καὶ τὰ γραμματισμῶν. Πῶς ἐξοικονομεῖτε τὰ ἀπαράτητα φίλα κλπ. κλπ.

Β.

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Δ. Καμπούρογλου, τὸν ὁποῖον παρακάλεσαμε νὰ μᾶς πῇ πῶς κέρδισε τὰ πρῶτα χρήματα, μᾶς ἀφηγήθη ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτον τῆς νεανικῆς του ζωῆς:

— Τὰ πρῶτα χρήματα, μᾶς εἶπε, τὰ κέρδισα ὡς συντάκτης τῆς Πειραικῆς ἡμερησίου «Ποσειδῶν» στὰ 1873. Ἦμουν τότε 19 χρονῶν καὶ μόλις εἶχα βραβευθῇ στὸ Βουτυρναῖο ποιητικὸ διαγωνισμὸν. Ἡ βράβειός μου μὲ ἔκανε γνωστὸν στοὺς κύκλους τῆς διανοήσεως, εἶχα δηλαδὴ ἕνα ὀνοματὶ καὶ λογοτεχνικὸ, ἀλλὰ δὲν ἐφαινετο μὲν δὲ, θὰ μὴ προσέφεραν καὶ ἐργασίαν εἰς τὸσον νεαρὴν ἡλικίαν. Καὶ ὁμῶς ἔγινε ὅ,τι δὲν ἐπεριμένα. Μὲ ἐπεσκέψθη τότε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ποσειδῶνος» Πέτρος Κηρύκος, δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε κατόπιν ὡς ὑπερστράτηγος τῆς χωροφυλακῆς καὶ μὲ ἐκάλεσε ἐξ ὀνόματος τῆς ἑταιρίας, τῆς ὁποίας ἰδιότης ἦταν ἡ ἐφημερίδα, νὰ ἀναλάβω τὴν ἀνταποκρίσιν στὰς Ἀθήνας. Ἡ ἐργασία μου ἦταν νὰ συγκεντρώω τὴς ἀθηναϊκῆς εἰδήσεις καὶ νὰ τῆς πηγαῖναι στὸν «Ποσειδῶνα». Θὰ ἔπαιρνα δὲ μισθὸ 100 δραχμῶν. Ἡ πληρωμὴ θὰ ἐγίνετο εἰς τὸ ἰσχύον τότε αὐστριακὸν νόμισμα, τὴν «σφάντζικαν» ποὺ ἡ κάθε μιά ἀνάλογος πρὸς 1,10 δραχ. Θὰ ἔπαιρνα περίπου 90 σφάντζικες.

Ἐδέχθηκα φυσικὰ τὴν ἀνταποκρίσιν καὶ κατέβαινα καθημερινῶς στὸν Πειραιᾶ, ἀλλ' ἀνέβαινα, πολλὰς φορὰς, μὲ τὰ πόδια! Ὁπωδιήποτε ὑπέφερα τὴν πεζοπορία γιὰ νὰ παίρνω τὴς 90 σφάντζικες. Ἐτοὶ κέρδισα τὰ πρῶτα χρήματα.

Ἀλλὰ ἀφοῦ—συνέχισε ὁ σοφὸς συνομιλήτης μᾶς—μὲ ἔκριναν νὰ ἐπαναφῶ στὴν νήπιον μου νεότητος πρέπει νὰ σᾶς πῶ καὶ τί ἀπέγινε κατόπιν μὲ τὴς σφάντζικες. Ἐπαιρνα κανονικὰ τὸ μισθὸ μου τοὺς πρώτους μῆνες. Κατόπιν ὁμῶς ὁ διαχειριστὴς τῆς ἑταιρίας ἔκανε στάσι πληρωμῶν! Ἐπερίμενα νὰ πληρωθῶ, ἀλλὰ ὁ διαχειριστὴς δὲν ἔνοουσε νὰ πληρωθῶ. Ἐτοὶ ἡ πεζοπορία μου μεταξὺ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἔγινεν πρὸς τὸ συνεχές. Ἐνῶ ὁμῶς ἦμουν ἀπελπισμένος ὅτι δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὴν ὄψιν τῆς σφάντζικας, μὴ ββαλὼν μιά ἡμέρα στὴν τσέστη ἐνα σακκουλάκι. Ἐτρεξε ἀμέσως στὴν Ἀθήνα χωρὶς νὰ μὴ ν' ἀναγγεῖλω στὴ μητέρα μου τὸ εὐχάριστο γεγονός.

— Μητέρα, τῆς εἶπα, ἔχουμε λεφτὰ! Ὁ πᾶς μὲ σήμειρα στὸ θέατρο!

— Πραγματικὰ ἐπῆγαμε στὸ θέατρο, ἀλλὰ στὸ ταμεῖο ἐδοκίμασα μιά μεγάλῃ ἐκπλήξει. Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ἦταν τότε 3,50 κ' ἐλογάριασα ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω 7 σφάντζικες καὶ νὰ πάρω καὶ ῥέστα. Ὁ Ταμίας ὁμῶς πόλιν ἐπῆρε τὴς 7 σφάντζικες μὴ εἶπε:

τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔτρωγα, ὅλο ἔφαττε καὶ φώναζε ὅπως τώρα!

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Ἔλα, Μικρούλα, καὶ σ' ἀγῶ
ἀς πᾶμε ἐκεῖνὸ τὸ βουνὸ
νὰ χύσουμε καλὸ βῆ.
Τὸ βλέπεις; Σύννεφα πολλὰ
σὰ γερογίγας κοίβαλα
στὴ ράχη του καὶ σκεβῆ.
Ἐκεῖ τὰ χιονίνα τοῦ χιονιά
μέσ' στὴν καρδιά τῆς σκοτεινῆς
διπλόφυτης σοροῦς!

καὶ σὰν καλέβουν τὰ στοιχιά,
πύγμα γλῶσσα σὰν ὀχιά
ὁ κεραυνὸς τινάζει.
Ἐκεῖ εἶνε λύκος ποὺ πεινά,
καὶ λαλεῖ τὸν σὺ σκοτεινὰ
τὸ λησμονεμένο μάτι...
Ἐ πᾶμε νὰ! Σὺν ἀλυχτᾷ,
θὰ μ' ἀγκαλιάξῃς πρὸ σφιχτὰ
στοῦ πόθου τὸ κρεββάτι.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

Η ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Στὴν εἰκόνα αὐτὴ τὰ ἀναζητούμενα ζῶα τῆς Ἀσίης μὲν βρίσκονται στὸ ἐξῆς σημεία: Μιά κόττα πάνω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ φύλλο τῆς πόρτας. Ἐνα κοινὸν πλάι στὸ ἴδιο φύλλο. Μιά κόττα ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ἄνωθεν τῆς εἰσόδου. Κολητὰ στὴν κόττα αὐτὴ ἕνα γουρουνί. Πάνω ἀπ' τὸ δεξιὸ φύλλο τῆς πόρτας μαζὺ καὶ κολητὰ δύο γουρουνία, ἕνας σκυλὶ καὶ ἄλλο ἐναγυρουνὶ λίγῃ δεξιότερα. Στὴ βῆσι τοῦ δεξιοῦ φύλλου μιά πάπια καὶ ἕνα σκυλὶ καὶ στὴν ἐπάνω δεξιῶν γωνίαν τῆς εἰκόνης ἕνα γουρουνάκι καὶ δύο σκυλιὰ.

Τὰ βλέπετε τώρα;
Αἱ λύσεις τῶν ἄλλων ἀσκήσεων τοῦ ἰδίου φύλλου εἰς τὸ προσεχές.

— Δὲν φτάνουν παιδι μου!

Καὶ μὴ ἐξήγησε τὸν λόγον.

Τότε κατάλαβα γιὰτὶ καθυστέρησαν νὰ μὲ πληρώσουν. Ἐπερίμεναν νὰ πέσῃ ἡ σφάντζικα γιὰ νὰ μὴ δώσουν τὸ μισθὸ μου!

Ἐτοὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Καμπούρογλου ἐκέρδισε τὰ πρῶτα τὰ χρήματα, τὴς πρώτης σφάντζικας καὶ αὐτὴς ὑποτιμημένες.

Καὶ ὁ ἔθνικὸς μᾶς ποιητὴς κ. Κωστής Παλαμάς ὡς δημοσιογράφος ἐκέρδισε τὰ πρῶτα τὰ χρήματα.

— Θὰ ἐπερίμενε κανεὶς, μᾶς εἶπε, νὰ εἶχα κερδίσει ἀπὸ τὴ λογοτεχνία τὰ πρῶτα χρήματα. Ἐν τούτοις ὡς δημοσιογράφος ἐκέρδισα καὶ ἐγὼ τὸ πρῶτό μου χαρτζηλίκι. Ἐδοῦλεμα ὁμῶς ὡς ἐσωτερικὸς συντάκτης καὶ δὲν ἔκανα ποτὲ ρεπορτάζ, γιὰτὶ δὲν τὰ κατὰ φερα. Γιὰ νὰ γράφω ἔφηνες καὶ διάφορα ἐπίκαιρα ἦμουν πολὺ κατὰλληλος, ἐνῶ γιὰ νὰ φερῶ εἰδήσεις ἦμουν ἀπὸ τοὺς πλέον ἀκατάλληλους. Ὁ πρῶτος μισθὸς μου ἦταν 75 δραχμῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος κ. Παπανδρέου, ὅταν τοῦ ἐξηγήσαμε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας, μὲ δυσκολίαν συγκράτησε...τὴν ὀργήν του!

— Χρήματα, μᾶς λέγει, δὲν ἐνθυμῶμαι νὰ ἀπέκτησα ποτέ, γιὰτὶ ποτέ μου δὲν εἶχα οὐτε πρὸς καὶ νὰ ἔχω. Πρὶν δικηγορῶ ἦμουν...κατηγορούμενος καὶ πρὶν ἐκλεγῶ βουλευτὴς ἔγινα ὑπουργός, ἔτσι καὶ πρὶν κερδίσω χρήματα...ἐπλήρωσα! Πάντως ἀφοῦ ἐπιμένετε θὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν σας. Τὰ πρῶτα λοιπὸν χρήματα τὰ ἐκέρδισα ὡς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου Πατρῶν, ὅπου ἔλαβα τὸ χρηματικὸν βραβεῖον τῶν 100 δραχμῶν τοῦ Βεροῖου, ὡς ἀριστεύσας. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα χρήματα, ποὺ ἐκέρδισα. Κατόπιν ὡς φοιτητὴς στὰς Ἀθήνας ἐξώδεκα γιὰ νὰ κερδίσω ἀργύρεον χρήματα. Ὅταν τέλος μετέβην δι' εὐρυτέρως σπουδὰς στὴν Γερμανία, ἔστειλα ἀπὸ τὸ Βεροῖον ἀνταποκρίσεις στὴν «Νέα Ἑλλάδα» καὶ ἐκέρδιζα ἀρετὰ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀγροτικοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος κ. Ἀλ. Μυλωνᾶς ἐκέρδισε τὰ πρῶτα χρήματα...ὡς συλλέκτης γραμματισμῶν.

— Ὡς μαθητὴς, μᾶς εἶπε, εἶχα μανίαν νὰ συλλέγω γραμματισμὰ. Εἶχα δλων τῶν χωρῶν γραμματισμὰ, τὰ ὁποῖα καὶ ἀντὴλ-λασσα. Ὅταν εἶχα διπλὴ σειρὰ πολυῶσα τὴν μία καὶ ἐκρατοῦσα τὴν ἄλλη. Ἐτοὶ ἐκέρδιζα τὰ πρῶτα χρήματα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν προήλθαν ἀπὸ πραγματικὴν ἐργασίαν. Γι' αὐτὸ καὶ θεωρῶ ὅτι τὰ πρῶτα χρήματα τὰ ἐκέρδιζα ἀργότερα. Εἶχα πᾶσι τὸ δίκλωμα τοῦ δικηγόρου, χωρὶς νὰ ἔχω καὶ τὴν ἀδεία καὶ ἡκούσθημ ἐλ το δικηγόρου γραφεῖον τοῦ τότε καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 1. Ἀραβαντινοῦ, πατρὸς τοῦ Παναγιώτη Ἀραβαντινοῦ. Ὁ ἀείμνητος καθηγῆς ἐκτίμησας τὸν ζῆλον μου μὴ δώσω τὸν πρῶτον μισθὸ, 100 δραχμῶν. Καὶ ἡ ψαρά μου—ὅπως ἀντικαμβίν.σθε—ἦταν ἀνέκφραστη.

Ἀπὸ τὸ Δημόσιον ὁ κ. Μυλωνᾶς ἐπῆρε τὰ πρῶτα χρήματα στὰ 1912. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου δηλαδὴ ἀπὸ τῆς Γερμανίας, ὅπου πηλοκοιούθησε ἐπὶ τρία χρόνια εὐρυτέρως σπουδὰς, διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Κατόπιν, μετὰ τὴν ἱδρύσιν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἀνέλαβε τὴν γενικὴν του γραμματείαν. Παρέμεινε μέχρι τοῦ 1920, ὅποτε παρητήθη, κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ κ. Βενιζέλου διὰ νὰ πολιτευθῇ. Ἐξετέθη κατὰ πρῶτον στὰς Ἀθήνας στὰ 1921 καὶ ἀπέλυσε, ὅπως οἱ πλείστοι βενιζελικοί ὑποψήφιοι. Πρῶτην φοράν βουλευτὴς ἐξελέγη στὰ 1923, ὅποτε καὶ ἐπῆρε τὰ πρῶτα χρήματα, ἀπὸ τὸ προϋπολογισμὸ τῆς Βουλῆς!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.